

သာမန်ကာလ (၁၉)ကြိမ်မြောက် တနင်္ဂနွေနေ့

ရှင်လုကာ ၁၂:၃၂ - ၄၈

ယေဇူးဘုရားရှင် ကောင်းကင်ဘုံတက်ကြွသွားသလို တစ်နေ့ ယေဇူးဘုရားရှင်ဟာ ပြန်ကြွလာမယ်ဆိုပြီး မိန့်တော်မူပါတယ်။ အဲဒီ သခင်ဘုရား ပြန်ကြွမလာခင် အချိန်အထိ ကျနော်တို့ဟာ ဘယ်လိုကျင့်ကြံနေထိုင်ရမလဲဆိုတာကို ယေဇူးဘုရားရှင်က ယနေ့ ဥပမာပုံပြင်နဲ့ မိန့်တော်မူထားပါတယ်။ အိမ်ရှင်က ခရီးဝေးသွားစရာရှိလို့ အိမ်က အလုပ်သမားတွေနဲ့ အိမ်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ရစ်ဖို့ တစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေး ခေါင်းဆောင်ခန့်ထားခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီခေါင်းဆောင်က သစ္စာရှိ ရှိသားတယ်ဆိုရင် သခင်ပြန်လာတဲ့အထိ မဖောက်မပြန် တာဝန်ကျေပါလိမ့်မယ်။ အကယ်၍ အဲဒီခေါင်းဆောင်က “သူ့သခင် ပြန်မလာလောက်သေးပါဘူး” ဆိုပြီး သူ့စိတ်ထားရင်းအတိုင်း စားသောက်မှုးရှူးနေမယ်၊ လက်အောက်ငယ်သားတွေကို မတရားရှိုက်နှက်နေမယ်ဆိုရင်တော့ သခင်က သူ့ကို ဒဏ်ခတ်ပြီး သစ္စာမဲ့တဲ့သူတွေလို ထားလိမ့်မယ် တဲ့။

ကိုယ့်ကို စိတ်ချလို့၊ ယုံလို့ သခင်က တာဝန်ပေးပါတယ်ပြောနေ အခု သခင်ရဲ့ ယုံကြည်မှုကို အလွဲသုံးစားလုပ်တယ်။ ဒါကြောင့် သခင်က သူ့ကို ယုံလို့ မရတော့ဘူး။ စိတ်မချရတဲ့အစေခံ ဖြစ်နေပြီ။ အိမ်သူအိမ်သားတွေကို အလုပ်အကျွေးပြုစုရမည့်အစား ကိုယ့်တာဝန်၊ ကိုယ့်ရာထူး၊ ကိုယ့်အာဏာကို ကိုယ့်အတွက်ပဲ အသုံးချနေတယ်။ သစ္စာဖောက်နေတယ်။

ယနေ့ဖတ်ရတဲ့ ဒုတိယကျမ်း ဟေဗြဲဦးဩဝါဒစာမှာ အာဗြဟံလို့ ဘုရားကခေါ်တော်မူထားတဲ့တာဝန်ကို ယုံကြည်ခြင်းအပြည့် အဝနဲ့ ဆုံးခန်းတိုင် ထမ်းဆောင်သွားတယ်။ ပထမဆုံး ဘုရားက အာဗြဟံကို စခေါ်တုံးကလည်း သူနေ နေကျတိုင်းပြည်ကို စွန့်ပြီး ထွက်လာခဲ့ရတာ ဘယ်သွားရမှန်းမသိပါဘူး။ ဘုရားကို ယုံကြည်လို့သာ ထွက်လာခဲ့ရတာပါ။ နောက်ပြီး သူ့ရဲ့သားသမီးတွေက ကောင်းကင်ကြယ်တွေလို များမယ်လို့ ဘုရားက ကတိပေးထားပေမဲ့ အသက်ကြီးတဲ့အထိ သာသမီး မရသေးတာကိုလည်း လက်ခံခဲ့ရတာပါပဲ။ နောက်တခါ သူ့ရဲ့သား အီဇတ်ကို သတ်ပြီး ပူဇော်ရမယ်လို့ ခိုင်းတာကိုလည်း ယုံကြည်ပြီး နာခံခဲ့တာပဲ။ ဒါကြောင့် ဘုရားပေးတဲ့တာဝန်၊ ကိုယ်ကျရာ တာဝန် ကျေပွန်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ဖို့က ဘုရားကို ယုံကြည်မှ ဖြစ်နိုင်မှာပါ။ ဘုရားကို မယုံရင်တော့ သူ့ကိုယ်သူပဲ ယုံတော့မယ်၊ သူ့ကိုယ်သူပဲ အားကိုးတော့မယ်။ ဘုရားကြိုက်တာထက် သူ့ကြိုက်တာသူလုပ်တော့မယ်။ အဲဒါ ပြသနာစတာပဲ။ ဘုရားကို မယုံကြည်တာက ပြသနာအားလုံးရဲ့အရင်းအမြစ်ပါပဲ။

ကျနော်တို့ ဘဝတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ။ ယေဇူးဘုရားရှင် ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ကြွရောက်လာမည့်အချိန်ကို ပြင်ဆင်ရင်းနဲ့ စောင့်နေကြတဲ့လူတွေပါပဲ။ ဒီအခါ ဘယ်လို စောင့်နေကြမလဲ။ နမော်နမဲ့နဲ့ ဘုရားကို မေ့လိုက်၊ သတိလက်လွတ်ဖြစ်လိုက်နဲ့

နေထိုင်နေကြမှာလား။ ယေဘုယျအားဖြင့် ပြန်ကြွလာမည့်အချိန်ကို ကျနော်တို့က ကြိုတင် သိထားကြပါဘူး။ ဒီလို ကြိုသိထားရတာဘဲ ကောင်းပါတယ်။ အချိန်တိုင်း ကောင်းမြတ်နေကြဖို့ အချိန်တိုင်း ရှိသားနေကြဖို့ မှားမိတဲ့အခါတိုင်း နောင်တရပြီး ပြန်ကောင်းကြဖို့ အချိန် ပိုရစေဖို့ပါ။ ဒါကြောင့် ဘယ်သူတွေက သခင်လာမည့်အချိန်အတွက် အဆင်သင့်ဖြစ်နေမလဲဆိုရင် သူတော်ကောင်းယောင် ဟန်ဆောင်မနေပဲ ရှိသားနေတဲ့သူတွေ၊ နောင်တရနေတဲ့သူတွေ၊ မပူမပန်ပဲ ဘုရားအပေါ်မှာ ယုံကြည်စိတ်ချနေတဲ့သူတွေ၊ မပျင်းမရိပ် ကိုယ်ဝိညာဉ်ရေးမှာ အမြဲ အရေးတယူရှိနေသူတွေပါပဲ။ ဒီလူတွေအတွက်တော့ အမြဲတမ်း သူတို့ရဲ့ဝိညာဉ်ရေးမှာ အဆင်သင့်ရှိနေသူတွေပါပဲ။

ဒါကြောင့် ဒါကို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်မယ်ဆိုရင် အဆင်သင့် ရှိနေသူဆိုတာ သူ့လုပ်ရပ်မဟုတ်ပဲ သူကဘယ်လိုလူလဲဆိုတာက ပြနေတဲ့အချက်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် သူက ရှိသားသူ၊ နောင်တာရတတ်သူ၊ သတိရှိသူ၊ ယုံကြည်နေသူ ဖြစ်နေရင် အဆင်သင့်ရှိနေတာပဲ။ ဘုရားက ကြိုက်နှစ်သက်တဲ့သူဆိုတာ အဲလို သူတွေပါပဲ။

ကိုယ့်ဘဝအဆင့်အတန်းအလိုက် ရှိနေတဲ့တာဝန်တွေဟာ သူ့ဖါသာသူ ကြုံလာတာ မဟုတ်ဘူး။ ဘုရားက သင့်ကို ရွေးချယ်ပြီးပေးတဲ့ တာဝန်တွေပါ။ ဒါကြောင့် ယနေ့ ဖတ်ရတဲ့ဆာလံမှာ “ဘုရားသခင်က သူ့ဟာအဖြစ် ရွေးချယ်ခန့်အပ်ခြင်းခံရတဲ့သူဟာ မင်္ဂလာရှိတယ်” ကံကောင်းတယ် တဲ့။ “သခင်လာမည့်အချိန်မှာ အသင့်စောင်နေသောအစေခံတို့သည် မင်္ဂလာရှိကြတယ်၊ ပျော်စရာကောင်းကြတယ်။ ကောင်းကင်နိုင်ငံတော်ကို အမွေခံကြရမည့်သူတွေဖြစ်တယ်” ဆိုတာကို မမေ့ကြပါနဲ့။

နားဆင်သူအားလုံးအပေါ် ဘုရားသခင်ကောင်းကြီးမင်္ဂလာများ ခံစားရပါစေ။